

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/19/2017
Identifikačné číslo spisu: 1305200267
Dátum vydania rozhodnutia: 24.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1305200267.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1/ AGROVAŽAN s.r.o., so sídlom Športová 29, 943 01 Štúrovo, IČO: 31 424 384, 2/ RAFEX s.r.o. „v likvidácii“, so sídlom v Šarkani, IČO: 31 428 266, žalobcovia 1/ a 2/ zastúpení JUDr. Janou Kompišovou, advokátkou, so sídlom Jakubovo nám. 9, 811 09 Bratislava, proti žalovanému: LEVICKÉ MLIEKÁRNE a.s., so sídlom Júrska cesta 2, 934 01 Levice, IČO: 31 412 271, zastúpeného doc. JUDr. Ľubomírom Fogašom, CSc., advokátom, so sídlom Kýčerského 5, 811 05 Bratislava, o neúčinnosť právneho úkonu, vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 16Cb/26/2005, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 7. júna 2016, č. k. 15Cob/165/2015-1678, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcom 1/ a 2/ n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) označeným rozsudkom rozhodol tak, že rozsudok Okresného súdu Levice (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 13. apríla 2015, č. k. 16Cb/26/2005-1595 v znení opravného uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 11. augusta 2015, č. k. 16Cb/26/2005-1648 ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí skonštatoval, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, z ktorého vyvodil správny záver. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie považoval odvolací súd za rozsiahle, dostatočné a presvedčivé.

2. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že odporovateľným je taký právny úkon dlžníka, ktorý urobil v úmysle ukrať svojho veriteľa, pričom tento úmysel musí byť druhej strane známy. Dôkazné bremeno v tomto smere nesie veriteľ. Veriteľ je teda povinný preukázať, že dlžníkov odporovaný právny úkon, ktorý je predmetom žaloby, ukracuje uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, a že žalovanému musel byť úmysel dlžníka ukrať veriteľa známy, a teda, že žalovaný o tomto úmysle dlžníka pri právnom úkone vedel, alebo musel vedieť. V rozhodovanej veci došlo medzi obchodnou spoločnosťou SOLE Slovakia a.s. a žalovaným k uzavretiu dvoch kúpnych zmlúv z 30. novembra 2004, predmetom ktorých boli nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX, k. ú. L. a

na LV č. XXXX, k. ú. L. a k uzavretiu kúpnej zmluvy z 10. novembra 2004, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX, k. ú. T., pričom dohodnutá kúpna cena bola stanovená na základe znaleckých posudkov. Odvolací súd uviedol, že ak bola dohodnutá zodpovedajúca kúpna cena, nemožno konštatovať, že došlo k zmenšeniu majetku dlžníka a k ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Na uvedenom tvrdení nemôže zmeniť ani skutočnosť, že žalovaný dlžníkovi kúpnu cenu v skutočnosti nezaplatil, nakoľko došlo k započítaniu pohľadávok. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že by sa mohlo jednať o protiprávne konanie v zmysle príslušných ustanovení Trestného zákona, avšak právnym následkom takéhoto právneho úkonu nie je odporovateľnosť podľa ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka, ale môže byť jeho neplatnosť pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Súd je pritom viazaný podanou žalobou v zmysle § 153 ods. 2 O. s. p., pričom žalobcovia sa nedomáhali neplatnosti právneho úkonu, ale jeho neúčinnosti. Odporovať je pritom možné iba platnému právnemu úkonu dlžníka.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali dňa 20. októbra 2016 dovolanie žalobcovia 1/ a 2/, v ktorom uviedli, že prípustnosť ich dovolania vyplýva z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., nakoľko konajúce súdy im znemožnili uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, ako aj z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Dovolatelia navrhli, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. aby rozsudok odvolacieho súdu zmenil v zmysle nimi predloženého petitu.

4. Dovolatelia namietali, že konajúce súdy nerozhodovali riadne o spore a nárokoch žalobcov, nezohľadnili a nevysporiadali sa s nimi uplatnenými legitímnymi požiadavkami. Podľa ich názoru je osobitne kritická a v právnom štáte neakceptovateľná skutočnosť, že odvolací súd pochopil kriminálne pozadie aféry, ale právne nekorektne ich odkázal, aby napadli absolútnu neplatnosť scudzovacích zmlúv a nie ich odporovateľnosť. Takému postupu súdu chýba opora v platnom právnom poriadku.

5. Žalobcovia 1/ a 2/ uviedli, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je daná rozporom súvislostí použitých právnych argumentov a skutkových okolností s pravidlami formálnej logiky a absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu môže vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na skúmaný skutkový stav kauzy. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Súd musí vychádzať z toho, že on má poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie ustanovení príslušných právnych predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu. K uvedenému dovolatelia doplnili, že svoj návrh odôvodňujú tým, čo je detailne popísané v pripojenom texte podania na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) a na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, a k čomu sú pripojené doklady na DVD.

6. Záverom žalobcovia skonštatovali, že rozsudok odvolacieho súdu nie je prejavom dostatočnej právnej úvahy, ani výsledkom do konzekvencií racionálneho a spravodlivého procesu tak, ako to platné právo predvída a predstavuje jasný produkt činnosti v neprospech žalobcov. Odvolací súd mal pritom vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie plnú jurisdikciu. Bol oprávnený rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť, zmeniť alebo zrušiť, a to bez ohľadu na návrh účastníka v ňom podanom odvolaní. Podstata dvojinstančnosti súdneho konania bazíruje na tom, že každá významná otázka konkrétnej veci musí byť predmetom posúdenia súdu prvoinstančného ako aj odvolacieho. Dovolatelia uviedli, že požiadavke dôsledného rešpektovania ústavného princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania mohol odvolací súd v rozhodovanej veci urobiť zadosť iba kasačným rozhodnutím. Tým, že odvolací súd tak nepostupoval, znemožnil im podľa ich názoru realizáciu procesných práv, keďže im odoprel možnosť prieskumu správnosti poznatku odvolacieho súdu o kriminálnom pozadí pertraktovanej majtkovej transakcie na škodu veriteľov, pričom ide o rozhodujúce skutkové zistenie.

7. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcov zo 14. novembra 2016 navrhol dovolanie žalobcov odmietnuť, nakoľko nemá náležitosti podľa § 428 C. s. p. (§ 447 písm. d/ C. s. p.), resp. že nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 (§ 447 písm. f/ C. s. p.). Žalovaný poukázal na skutočnosť, že tvrdenia dovolateľov ostávajú len vo veľmi všeobecnej rovine. Konkrétne pochybenia súdu, ktoré by opodstatňovali dôvodnosť dovolania, žalobcovia neuvádzajú. Dôvody, pre ktoré podali žalobcovia dovolania, sú mimoriadne nekonkrétne a celé podanie je neurčité a je zmesou vágnych formulácií, síce podporených judikatúrou rôzneho pôvodu, no bez priameho kontextu s prejednávanou vecou. Dovolanie v konečnom dôsledku predstavuje bezobsažný a formálne navyše mimoriadne nesúrodý text, ktorého jediným účelom je vytvoriť zdanie právne sofistikovaného podania a dôvodnosti dovolania tam, kde skutočné dôvody pre podanie dovolania jednoducho chýbajú. Z pohľadu žalovaného je mimoriadne náročné (až nemožné) identifikovať, v čom spočíva údajná nezákonnosť, či nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.

8. Žalovaný zároveň uviedol, že z dovolania nevyplýva, v čom vidia dovolatelia údajný nesprávny procesný postup súdu, ktorým im mal znemožniť im patriace procesné práva, a to dokonca až v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Žalobcovia sa de facto domáhajú toho, aby súdy ignorovali zásadu viazanosti súdu žalobným návrhom a suplovali procesnú aktivitu žalobcu. Súd nemôže svojvoľne „prekvalifikovať“ žalobný návrh a rozhodnúť inak, ako žiadali žalobcovia. Predmetom konania nebola otázka platnosti právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka, ale odporovanie platným právnym úkonom podľa § 42a Občianskeho zákonníka. Odvolací súd podľa žalovaného založil svoje rozhodnutie na celkom konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie. Argumentáciu žalobcov preto považuje za úplne irelevantnú.

9. Vo svojom vyjadrení žalovaný poukázal aj na skutočnosť, že dovolatelia vyjadrili svoju nespokojnosť s právnym posúdením veci odvolacím súdom. Podľa žalovaného žalobcovia tieto dôvody vôbec bližšie nerozviadli, opäť len sériou citácií judikatúry vyvodili priamy záver o opodstatnenosti týchto dôvodov. Žalobcovia by si podľa žalovaného mali ustáliť, či právna otázka, od riešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu je otázkou, ktorá už bola konštantne zodpovedaná, no odvolací súd ju v rozhodovanej veci vyriešil inak, alebo nebola doteraz vôbec riešená. Z obsahu dovolania pritom nie je zrejmé, akú právnu otázku majú žalobcovia na mysli.

10. Žalobcovia 1/ a 2/ v stanovisku k vyjadreniu žalovaného z 8. decembra 2016 uviedli, že neočakávajú, aby žalovaný uznal ich argumentáciu. Dovolanie bazíruje na nevyvrátiteľnom fakte, že pri scudzení majetku obchodnej spoločnosti SOLE Slovakia a.s. došlo k právne nekorektnej machinácii, k cieľnému vytunelovaniu zbankrotovanej firmy tesne pred jeho vstupom do konkurzu, pričom úžitok konzumuje žalovaný.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podali včas žalobcovia 1/ a 2/, v neprospech ktorých bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpení advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcov 1/ a 2/ treba odmietnuť.

12. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza, že dovolatelia videli dôvod prípustnosti dovolania v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., ako aj v ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Otázka kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania bola riešená v uznesení veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 19. apríla 2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017, podľa ktorého kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. je neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 C. s. p.

13. S poukazom na ustanovenie § 48 ods. 3 C. s. p. je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senát dovolacieho súdu rozhodujúci vo veci záväzný. Z tohto dôvodu nie je vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu oprávnený posudzovať prípustnosť dovolania žalobcov 1/ a 2/ podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, resp. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Preto sa dovolací súd obmedzil na posúdenie prípustnosti dovolania žalobcov 1/ a 2/ podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

14. Pre dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.). Zároveň platí, že dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.) Pokiaľ dovolateľ nevymedzí ním tvrdený dovolací dôvod uvedeným v ustanovení § 431 C. s. p., resp. ho vymedzí odkazom na svoje podania pred súdmi nižšej inštancie, je to dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p. V zmysle ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

15. Dovolací súd je v prípade dovolaní podaných za účinnosti Civilného sporového poriadku povinný pracovať s takým dovolaním, aké podala strana a nie je možné vyzývať dovolateľa na odstránenie väd dovolania. Tento prístup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom (mimoriadnych) opravných prostriedkov je výlučne v dispozícii strán sporu. Povinnosť podávať kvalifikované, jednoznačné a úplné dovolania, v ktorých sú dovolacie dôvody vymedzené v súlade s ustanovením § 431 C. s. p., má zabezpečiť povinné právne zastúpenie dovolateľa (§ 429 ods. 1 C. s. p.). Zákon predpokladá, že advokát je subjektom, ktorého odborné znalosti a schopnosti majú kvalifikovaným dovolaním prispieť k priebehu dovolacieho konania. Uvedené vyplýva z čl. 11 ods. 3 Základných zásad, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený a podľa ktorého advokát ako osoba s vysokoškolským právnickým vzdelaním, ktorý sa verejne hlási k určitej profesii, sa považuje za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou, ako aj z ustanovenia § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je advokát povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. To znamená, že úkony uskutočnené advokátom majú obsahovať všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov.

16. Ak dovolateľ v dovolaní namieta vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 C. s. p., musí uviesť, ktorou z väd zmätočnosti uvedenej pod písm. a/ až f/ je podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, poznačené a zároveň je jeho povinnosťou v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C. s. p. uviesť, v čom konkrétne táto vada spočíva. Iba ak sú tieto podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k preskúmaniu, či je dovolateľom tvrdený dovolací dôvod aj skutočne daný. Ak v dovolaní nie je jednoznačne uvedené, v čom konkrétne spočíva tvrdená vada zmätočnosti, dovolací súd na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 nie je oprávnený nahrádzať pasivitu dovolateľa resp. nahrádzať úkony, ktoré bol povinný uskutočniť jeho právny zástupca ako osoba znála práva a hľadať v texte dovolania, prípadne v predložennom spise, čo by prípadne mohlo predstavovať vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 C. s. p. Uvedené znamená, že nepostačuje, ak v rámci textu dovolania dovolateľ poukáže na rozhodnutia najvyššieho súdu, prípadne ústavného súdu týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia, prípadne arbitrárnosti rozhodnutia, avšak neuvedie, že akým konkrétnym postupom odvolacieho súdu malo, resp. mohlo dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. - to znamená, že neuvedie, s akou konkrétnou námietkou dovolateľa podstatnou pre rozhodnutie vo veci vznesenou v rámci prvoinštančného, resp. odvolacieho konania sa odvolací súd (a ani súd prvej inštancie) žiadnym spôsobom nevysporiadal, prípadne neuvedie, aký konkrétny záver odvolacieho súdu považuje dovolateľ za arbitrárny, ústavne nesúladný, svojvoľný, a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia. V prípade, ak dovolateľ tvrdenú vadu zmätočnosti vyššie uvedeným spôsobom v súlade s ustanovením § 431 C. s. p. nevymedzí, dovolací súd dovolanie odmietne v súlade s ustanovením § 447 písm. f/ C. s. p.

(k tomu vid' aj uznesenie najvyššieho súdu z 18. apríla 2017, sp. zn. 3Obdo/15/2017, bod 26).

17. Dovolanie žalobcov 1/ a 2/ v časti týkajúcej sa odkazu na judikatúru najvyššieho súdu a ústavného súdu k nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia, resp. k arbitrárnosti rozhodnutia neobsahuje uvedenie, akým konkrétnym postupom odvolací súd mal dovolateľom znemožniť realizáciu im patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces a k naplneniu vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že žalobcovia 1/ a 2/ nevymedzili nimi tvrdený dovolací dôvod v súlade s ustanovením § 431 ods. 1 a 2 C. s. p. Za vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s uvedeným zákonným ustanovením nemožno považovať ani tvrdenie žalobcov 1/ a 2/, že vecne svoj návrh (zrejme myslené dovolanie - pozn. dovolacieho súdu) odôvodňujú v pripojenom texte ústavnej sťažnosti, podnetu na podanie dovolania generálneho prokurátora a k dokladom nachádzajúcim sa na nimi predloženom nosiči DVD. Dovolací súd k tomu uvádza nasledovné:

18. Na DVD nosiči predloženom dovolateľmi sa nachádzajú:

- podanie JUDr. C. R., správcu konkurznej podstaty úpadcu SOLE Slovakia a.s. z 2. septembra 2009 predložené súdu prvej inštancie na základe výzvy z 23. júla 2009,
- dopĺňujúce stanovisko žalobcov k žalobe z 8. júna 2007,
- uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 20. apríla 2005, č. k. 1Cob/98/2005-127, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie proti obchodnej spoločnosti SOLE Slovakia a.s.,
- dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu,
- odvolanie žalobcov proti rozsudku súdu prvej inštancie z 13. apríla 2015, č. k. 16Cb/26/2005-1595,
- uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo 6. júla 2009, č. k. 26Cb/35/2005-343, ktorým nebolo žalobcovi 2/ priznané oslobodenie od súdnych poplatkov,
- rozsudok súdu prvej inštancie z 13. apríla 2015, č. k. 16Cb/26/2005-1595,
- podanie advokáta Mgr. N. D. z 8. júla 2008 adresované Okresnému súdu Zvolen týkajúce sa konania vedeného pod sp. zn. 17C/23/2005 a
- zmena žaloby zo 7. mája 2009.

Dovolací súd uvádza, že predmetné listiny boli predložené žalobcami, resp. správcom konkurznej podstaty úpadcu SOLE Slovakia a.s. súdu prvej inštancie v rámci prvoinštančného, resp. odvolacieho konania. Podľa § 433 C. s. p. odkaz dovolateľov kvalifikovane zastúpených v dovolacom konaní advokátom na uvedené listiny nemôže predstavovať vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade so zákonom.

19. Vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 431 C. s. p. nepredstavuje ani odkaz dovolateľov na ich podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora z 10. októbra 2016. Uvedené vyplýva z podmienok prípustnosti dovolania generálneho prokurátora v zmysle ustanovenia § 458 C. s. p. Podmienky prípustnosti dovolania generálneho prokurátora sú odlišné od podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., preto pri posudzovaní vymedzenia vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C. s. p. nemôže dovolací súd vychádzať z obsahu podnetu žalobcov 1/ a 2/ na podanie dovolania generálneho prokurátora.

20. Pokiaľ ide o odkaz žalobcov 1/ a 2/ na ich ústavnú sťažnosť, dovolací súd poukazuje na odlišnosti medzi inštitútom ústavnej sťažnosti a dovolaním ako mimoriadnym opravným prostriedkom. Individuálna ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje subsidiárny prostriedok, prostredníctvom ktorého sa môže fyzická alebo právnická osoba domáhať ochrany svojich práv. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity (I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07) je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04, I. ÚS 198/2017). Princíp subsidiarity je vyjadrený aj tým, že ústavný súd vo svojich rozhodnutiach opakovane konštatuje, že je povinnosťou sťažovateľa uplatniť ochranu svojich základných

práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej najskôr v konaní pred všeobecnými súdmi (viď napr. I. ÚS 161/2016). Taktiež náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 50 zákona o ústavnom súde) sú odlišné od zákonom určeného spôsobu vymedzenia dovolacieho dôvodu (§ 431 C. s. p.).

21. Z tohto dôvodu nie je dovolací súd oprávnený vyhľadávať prípadné dôvody prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. texte dovolateľmi predloženej ústavnej sťažnosti ako osobitnom právnom inštitúte, pokiaľ ich napriek zákonnej povinnosti (§ 431 ods. 2 C. s. p.), napriek povinnému právnomu zastúpeniu dovolateľov advokátom, a tomu zodpovedajúcim povinnostiam advokáta (viď body 15 a 16 vyššie), neuviedli a nešpecifikovali ich v dovolaní ako v mimoriadnom opravnom prostriedku, ktorý im patrilo.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd konštatuje, že preskúvanie žalobcami 1/ a 2/ vymedzeného dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je v zmysle kvalitatívnej stránky dovolania možné iba v časti, v ktorej namietali nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, keďže v zmysle spravodlivosti a zásady dvojinstančnosti súdneho konania bol povinný napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

23. Uvedenú námietku dovolateľov vyhodnotil dovolací súd ako neopodstatnenú. K naplneniu dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. môže dôjsť, pokiaľ je konanie súdu v rozpore so zákonom, čím dochádza k porušeniu ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/1994). Ak však odvolací súd postupoval v súlade s právnou úpravou platnou a účinnou v čase jeho rozhodovania, nemohol zasiahnuť do práva žalobcov 1/ a 2/ na spravodlivý proces (k tomu viď uznesenie najvyššieho súdu z 9. februára 2017, sp. zn. 3Obdo/1/2017, ale aj II. ÚS 122/05, III. ÚS 591/2013). Ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. účinné v čase rozhodovania odvolacieho súdu umožňovalo odvolaciemu súdu použiť skrátené odôvodnenie rozhodnutia v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. V takom prípade postačovalo, ak sa odvolací súd obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne, ak doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody, ako tomu bolo aj v rozhodovanej veci.

24. Zároveň bol odvolací súd povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (k tomu viď aj ustanovenie § 387 ods. 3 C. s. p.). V rozhodovanej veci bolo takýmto tvrdením tvrdenie žalobcov o trestnoprávnom konaní pri prevode nehnuteľností. S uvedeným tvrdením sa odvolací súd vysporiadal tak, že uviedol, že by sa mohlo jednáť o protiprávne konanie v zmysle jednotlivých ustanovení Trestného zákona, čo by mohlo mať za následok absolútnu neplatnosť kúpnych zmlúv a nie ich odporovateľnosť. Odvolací súd však nedospel k skutkovému zisteniu, že prevodom nehnuteľností došlo k spáchaniu trestného činu, ako sa to snažili mylne prezentovať dovolatelia. Z uvedenej dovolacej námietky vyplýva, že dovolatelia ňou vyjadrujú nespokojnosť s rozhodnutím odvolacieho súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces a naplnenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. sa nejedná, ak súd nerozhodol podľa predstáv neúspešnej strany sporu - v rozhodovanej veci podľa predstáv žalobcov 1/ a 2/ (k tomu viď napr. IV. ÚS 340/04, II. ÚS 519/2012, II. ÚS 140/2013).

25. Dovolací súd vzhľadom na uvedené uzatvára, že konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté nimi tvrdenou a v súlade s § 431 ods. 2 C. s. p. vymedzenou vadou zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

26. Nakoľko v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k dovolateľmi namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., najvyšší súd dovolanie žalobcov 1/ a 2/ odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

27. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.